

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Ζ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1874.

Τιμὴ ἑτησία, Ἀθηνῶν Δρ. 1—
Ἐπαρχιῶν ο 1,30
Τουρκίας 2—

ΑΡΙΘ. 79.

Τιμᾶται Κατ. 10.

ΑΙ ΚΑΤΑΚΟΜΒΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

Ἡ ἀκόλουθος διήγησις, μικροί μου ἀναγνώσταί, τὴν ὁποίαν θέλω σὰς κάμει περὶ τινος νεκροταφείου, παρέχει εἰς ἡμᾶς πολλὰ ὠφέλιμα μαθήματα ἄξια τῆς προσοχῆς σας.

Δύο περίφημα μιλία μακρὰν τῆς πόλεως Ῥώμης κεῖται ἡ παλαιὰ ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Σεβαστιανῆ. Ἰποκάτω εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ὑπάρχει εἰσοδος με μακρὰς στοὰς, ἡ ἀνωμάλους διόδους ἐσκαμμέναις ὑπὸ τὴν γῆν, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται ἐφ' ἑκανὰ μιλία καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τῆς ὑπογείου πεδιάδος. Αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι πολλὸ ἀρχαῖος, καὶ ἦτο νεκροταφεῖον πολλὰ ἔτη πρὶν ἢ ὁ Χριστὸς ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον, τινὲς δὲ νομίζουσι, καὶ χίλια ἔτη πρὶν ἢ κτισθῇ ἡ Ῥώμη.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποκαθιστᾷ τὸν τόπον τοῦτον τόσον ἐνδιαφέροντα εἰς ἓνα χριστιανὸν ἐκεί, ὅτι εἰς ταύτας τὰς σκοτεινάς καὶ μεμονωμένας στοὰς πολλοὶ δοστογεῖς Χριστιανοὶ ἐτάφησαν ἀφ' οὗ ὑπεβλήθησαν εἰς τόσους οὐκλήρους θανάτους ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων κατὰ τὰς πρώτας τρεῖς ἑκατονταετηρίδας μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς πολλὰ μέρη, ἐπὶ τῶν τοίχων, καὶ ἐπὶ τῶν ὀμαλῶν θυρίδων, τῶν λελατομημένων εἰς τὴν βράχον, ὑπάρχουσι χυδαῖαι ἐπιγραφαὶ λατινιστῆ, αἰτινὲς ἀκόμη καὶ σήμερον εἶναι ἐθανάγνωστοι, καὶ ἀτεχνοὶ τινες γλοφαὶ παριστάνουσαι διηγήσεις ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ ἀτελῆ σημεῖα καὶ σχήματα, τὰ ὁποῖα οἱ μὲν

εἰδωλολάτραι καταδιώκται τῶν δὲν ἐμπόρουσι ἐννοήσουσι, ἀλλὰ διὰ τῶν ὁποίων οἱ δυστοχεῖς ὁπαδοὶ τοῦ Ἰησοῦ ἤξευρον ὅτι τὸ σῶμα ἀδελφοῦ τινος ἐν Χριστῷ, ἔσω: τεθραυσμένον, ἢ σπρεβλωμένον, ἢ ἀποκεφαλισμένον ἐτάφη ἐκεῖ.

Σοχνότατα κλάδος φοινίκος καὶ στέφανος εἶναι γεγλυμμένα ἐπὶ τῶν τάφων. Σοχνὰ μία περιστερὰ κρατοῦσα φύλλον ἐλαίας εἰς τὸ βίμπρος τῆς καὶ ἡ λέξις Pax, (εἰρήνη) ἄλλοτε πλοῦτον, καὶ ἀλ-

λοτε ἄχρηστος. Ἄλλὰ τὸ συνήθεστερον πάντων ἐμβλημα εἶναι ποιμὴν τις κρατῶν ἐν ἀρνίον, ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὡς ἐάν ὁ μάρτυς εἶχεν ἀποθάνει μετὰ τὸν εἰκοστὸν τρίτον ψαλμὸν, ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἀλλ' ἐπιγραφὰ εἶναι συνήθως σύντημοι ἐκφράζουσι τὴν πίστιν, ἐλπίδα καὶ εἰρήνην, ἐν ἧ' ἐκείνοι οἱ πρῶτοι μάρτυρες ἀπέθανον, Δίδομεν μερικὰ παραδείγματα. Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως διὰ εἰς αὐτὰς τὰς ἀπλᾶς γραμμὰς δὲν ὑπάρχει οὐδεμία τραχεῖα λέξις κατὰ τῶν σκληρῶν ἐκείνων ἐχθρῶν, οἱ ὁποῖαι τοὺς ἐθανάτωσαν.

«Πριμίτιος, ἐν εἰρήνῃ ἀνδρείτατος μάρτυς, μετὰ πολλὰς βασάνους, ἐτῶν 38. Ἡ σύζυγός του ἀνήγειρε τοῦτο εἰς τὸν προσφιλέστατον καὶ ἀξιότατον σύζυγόν της.»

«Λάννος, ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀναπαύεται ἐν ταύθᾳ. Ἐπαθεν ἐπὶ Διοκλησιανοῦ.»

«Ἐν Χριστῷ» Ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανῶ, ὁ Μάριος νέος στρατιωτικὸς ἀξιωματικὸς, ὅστις εἶχεν ἱκανὸν χρόνον ζῆσαι, ἔχουσε τὸ σφῆμα του καὶ παρέδωκε τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Ἐπὶ τέλους ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ ἀνήγειρε τὸδε οὖν δάκρυσι καὶ φόβῳ τὴν θὴν Ἰδῶν τοῦ Δεκεμβρίου.» Ἐπὶ τῷ γειγνημένῳ ἐπὶ τοῦ τάφου κλάδος φοίνικος καὶ τὰ ἀρχικὰ γράμματα ἑλληνιστὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.)

«Ἐνταῦθα κεῖται Γορδιανός, κυβερνήτης τῆς Γαλατίας, ὅστις ἐσφάγη μεθ' ἄλλης τῆς οἰκογενείας του ὑπὲρ τῆς πίστεως. Οὗτοι ἀναπαύονται ἐν εἰρήνῃ. Θεοφίλα ἡ θεράπινα αὐτοῦ ἀνήγειρε τὸδε.» (Εἶναι ἐγγλυμμένος ἐπὶ τοῦ τάφου κλάδος φοίνικος.)

«Βικτωρίνα, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν Χριστῷ (Μετὰ στήματος χωνευτηρίου ὡς ἐάν εἶλεγε τὸν τρόπον τοῦ θανάτου της)

Μικροὶ μου ἀναγνώσται, δὲν ὑπάρχουσιν ἀληθῶς

πολλὰ μαθήματα πρὸς πάντας ἡμᾶς εἰς τοῦτο τὰ παραδόξον νεκροταφεῖον;

Δὲν μας βεβαιώσῃ ταῦτα τὰ πράγματα, διὰ ἧ' Ἀγία Γραφή εἶναι ἀληθῆς;

Δὲν μας βεβαιώσῃ ἔτι περισσότερον, ὅτι μόνῃ ἡ εἰς τὸν Ἰησοῦν πεποιθήσις, ἥτις ἔφερε τοὺς ἀρχαίους τοῦτους μάρτυρας διὰ τῶν πυρῶν, καὶ αἱματηρῶν βασάνων καὶ ἀγῶνων των, δόναται νὰ μᾶς δώσῃ γαληνιαίαν εἰρήνην, ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου; Δὲν πρέπει νὰ κάμωσιν ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν, Μοὶ εἶναι ὁ Χριστὸς τόσον πολῦτιμος, ὥστε δύναμαι ν' ἀποθάνω, δὲ αὐτὸν παρὰ νὰ τὸν ἀρνηθῶ;

Καὶ δὲν προκαλοῦσιν ἡμᾶς ἵνα ἀκολουθῶμεν τὸ Ἄρνιον, μετὰ τὰς ἀκολουθούσας λέξεις αἰνῶσι πάντοτε εἰς τὰ ὦτά μας; «Ἔσο πιστὸς μέχρι θανάτου, καὶ θέλω σοὶ δώσῃ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.»

A. Δ. I.

Ἡ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΛΟΗ.

Ἐσοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας κατοικοῦσιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἧ ἐπεσκέφθησαν τὴν πρωτεύουσαν ταύτην τοῦ βασιλείου ἡμῶν εἶδον βεβαίως δολύγυρα εἰς τὸν κήπον, τὸν ἐμπροσθεν τοῦ βασιλικῆου παλατιοῦ, φυτευμένα φυτὰ μετὰ μεγάλα καὶ πλατέα καὶ χονδρὰ φύλλα.

Αὐτὸ τὸ φυτὸν ὀνομάζεται ἀλόη, καὶ κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, ἐφυτεύθη δὲ μὲν καὶ εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν

η αλόη αβτη είναι από τὰ πλέον αξιοσημείωτα φυτά, τὰ ὅποια φέρνουν εἰς τὴν γῆν. Τὰ φύλλα τῆς ἀξήθηντα ἔχει ἕκαστον ἕως εἰς ποδῶν ὕψος, κατ' ἔτος φοιτῶσιν τὴν θέσιν των, ἕως οὗ τὸ φυτόν καταστήσῃ εἰς τὴν ὠρίμασίν του, ἣ ὅποια γίνεται ἀπὸ δέκα ἕως πενήκοντα ἔτη καὶ πολλάκις ἕως ἐβδομηκοντα. Ἀφοῦ, ὡς εἶπομεν, ἀξήθη ἔντελως, ἀνθεῖ διὰ μιᾶς μὲ ἀξιοθαύμαστον μεγαλοπρέπειαν, καὶ τότε μετὰ τινὰ καιρὸν καταστρέφεται!

Τὸ στελέχος τοῦ ἄνθους τούτου εἶναι κάποτε δεκαπέντε μέτρα ὑψηλόν. Ἐκτὸς τῆς ὠραιότητος καὶ τῶν διαφόρων μεταμορφώσεων, τὰς ὁποίας λαμβάνει ἕως οὗ ἀναπτυχθῆ, εἶναι καὶ αξιοσημείωτον διὰ τὰς ὠφελίμους ιδιότητάς του. Ὁ χυλὸς τοῦ φύλλου τοῦ δίδει ὄρνον τι, τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται: παρὰ πολλοὶ οἱ Μεξικανοί, ἀλλ' ἐὰν τὸ μεταχειρίζονται διὰ καλὸν ἢ διὰ κακὸν αὐτοὶ τὸ γνωρίζουσι.

Ἀπὸ τὰς ἵνας ὄηλ, τὰς λεπτὰς κλωστὰς τῶν φύλλων κατασκευάζουσι χονδρὰ σχοινία, τὰ δὲ στελέχη τοῦ ἄνθους ξηραίνόμενά χρησιμοποιοῦσιν εἰς διαρκέστατον στέγασμα οἰκιῶν. Ἀπὸ τὰ φύλλα αὐτὰ ἐκβάλλουσιν ἓν ἐκχόλισμα, τὸ ὅποιον σχηματίζουσιν εἰς σφαίρας καὶ χρησιμεύει ὡς σαπῶνιον. Τὰ χλωρὰ φύλλα συναγόμενα καὶ καττόμενα εἰς μικρὰ κομμάτια δίδονται πολλάκις ὡς τροφή εἰς τὰ κτήνη, καὶ μὲ τὸν μυελὸν τοῦ στελέχους ἀκονίζουσι τὰ ζυράφια ἀρκετὰ καλά.

Ἡ ἀμερικανικὴ αλόη, ἂν καὶ ἀνθεϊμίαν φορὰν καθ' ὅλην τῆς τῆν ζωῆν, ἀνθεῖ ὅμως διὰ κάποιον σκοπὸν, καὶ ἐκτιμᾶται πολὺ. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀπὸ μίαν μεγάλην καὶ καλὴν πρᾶξιν ἀποκτᾷ τις ἐνίοτε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην του τῆν ζωῆν. Ἀλλὰ τὰ μικροτέρας ἀξίας ἄνθη εἶναι πολὺ τιμιώτερα, διότι ἀνοίγουσιν εἰς ἡμᾶς τὸς νέας καὶ εὐώδεις ἀποθήκας των κατ' ἔτος, καὶ διαχύνουσι τὴν εὐωδίαν των ὀλοκλήρους ἐβδομάδας. Ὅστω καὶ πᾶσα μικρὰ πρᾶξις ἀγαθοεργὸς, καθὼς καὶ ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις διασπείρονται ὀλοκλήρους ὥρας καὶ ἡμέρας, καὶ συντελοῦσι πολλὸν περισσότερον εἰς τὸ ὅλον τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, παρὰ ἓν ἢ δύο ἔργα διαρκοῦς φήμης.

ΑΙ ΤΟΥ ΟΥΕΛΛΗΓΚΤΩΝΟΣ ΤΕΛΕΤΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ.

Ὅσο ὁ Δουὲ Ουέλληγκτων ἠρόθηναι, τὸ τελευταῖον πρᾶγμα ὑπερ ἔλαβεν ἦτον ὀλίγον τίτιν. Ἐνῶ τοῦ τὸ ἐπίσφερει ἡ ὑπερῆτης του, καὶ τὸν ἠρώτα, ἐὰν ἤθελε νὰ τὸ λάβῃ, ὁ Δουὲ ἀπεκρίθη, «Μάλιστα, ἐὰν εὐαρεστοῦσθε.» Αὐταὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις του. «ὦ! πόσον εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα ψυχῆς ἐκφράζουσι αἱ δύο αὐταὶ λέξεις! Ἐκεῖνος ὅστις εἶχεν ὀδηγήσει: τὰ μεγαλειότερα στρατεύματα ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἦτο πρὸ

πολλοῦ συνειθισμένός εἰς τὸν ἐπιτακτικὸν τόνον, δὲν κατεφρόνει, οὐδὲ παρέβλεπε τὰς μικρὰς ἐν τῷ βίῳ φιλοφρονήσας. Ἄ! πόσον ὀλίγα παῖδια πράττουσιν οὕτω! Πόσον σκληρὸν καὶ ἐπιτακτικὸν τόνον πολλάκις μεταχειρίζονται τινὰ πρὸς τοὺς μικροῦς των ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς, καὶ ἐνίοτε πρὸς αὐτὰς τὰς μητέρας των! Αὐτὰ προστατεύουσιν οὕτως. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι κακὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν καὶ δεικνύει φύσιν μοχθηρὰν καὶ σκληρὰν καρδίαν. Εἰς πᾶσαν οἰκιακὴν ὀμιλίαν ἐνθυμῶ τὸ — «Ἐὰν εὐαρεστοῦσθε, ἦ Σὰς παρακαλῶ.» Ἄν τὸ μεταχειρίζεται πρὸς πάντας τοὺς ὑπηρετοῦντάς σε, πιστεύουσι ὅτι αὐτὸ τὸ «Ἐὰν εὐαρεστοῦσθε, ἦ Σὰς παρακαλῶ.» Ἐὰν εὐαρεστοῦσθε, ἦ Σὰς παρακαλῶ. Ἐὰν εὐαρεστοῦσθε, ἦ Σὰς παρακαλῶ. Ἐὰν εὐαρεστοῦσθε, ἦ Σὰς παρακαλῶ. Ἐὰν εὐαρεστοῦσθε, ἦ Σὰς παρακαλῶ.» Ὅμιλοι ἡδέως εἶναι καλλίτερον νὰ ἀρχῆς διὰ τῆς ἀγάπης, παρὰ διὰ τοῦ φόβου.

ΟΙ ΟΡΕΙΝΟΙ ΛΑΠΩΝΕΣ.

Οἱ Λάπωνες κατοικοῦσι τὰς βορειοτέρας χώρας τῆς Εὐρώπης. Ὁ ἀπλοὺς οὗτος λαὸς διαίρεται εἰς δύο διαφόρους τάξεις, εἰς ἀλιεῖς ἢ παραθαλασσίους Λάπωνας, καὶ εἰς ὄρεινους Λάπωνας. Ἡ παρούσα εἰκὼν παριστᾷ ἕνα ἐκ τῶν ὄρεινῶν Λάπωνων, ὅστις μετὰ εἰς τοὺς πόδας του προσηρμωμένα ζύλα διατρέχει τὴν γλῶσσαν μὲ ὑπερβολικὴν ταχύτητα: τὸ δὲ ζύλον, τὸ ὅποιον κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα του, χρησιμεύει διὰ νὰ

στηρίζεται ἐπ' αὐτοῦ, δευρ. καταβαίνει τοὺς χιονοσκα-
πιεὺς κατηφόρου.

Οἱ ὄρνιθες εἶναι πολὺ ἐνεργητικοί, καὶ ἱκανοὶ νὰ
ὑποφέρωσι μεγάλους κινδύνους καὶ στερήσεις.

Ἐξούτις ἀφοῦ πλησιάσῃ ὁ χειμὼν, αὐτοὶ εἶναι ὑπο-
χρεωμένοι ν' ἀνάπτωσι τὰς λυχνίας των ἀπὸ τὴν πρῶ-
την ἄραν τῆς ἡμέρας. Τὸ ψῦχος εἶναι δριμύτατον.
διαπεραστικοὶ δὲ ἄνεμοι σηκώνουσι πυκνὰ σύννεφα
χιόνου. Καὶ ὅμως ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τούτων τῶν δει-
νῶν οἱ ὄρνιθες Ἀρκτοίκοι εἰσὶν εἰς τὴν ἀνεπαρκῆ
σκητὴν των, ἥτις σύγκεται ἀπὸ μόνον ἐν βόσκῳ χονδροῦ

ὑφίστατος, ὑποστηρίζομενον ἀπὸ χονδροῦς κλάδους
δένδρων. Τὸ βῆμα τῆς σκητῆς ταύτης εἶναι περίπου
ἐξ πένδρας ἤ δὲ περιφέρεια ἀπὸ δεκάεξ ἕως δεκαοκτώ
πόδας. Εἰς τοιαύτας σκητὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κα-
τοικοῦσι στενοχωρημένως δύο οἰκηγένειαι, ἐκ τῶν
κυάλων, ὅστινες ἐνίοτε ἀριθμοῦνται ἕως εἰκοσι ν. Ἡ Ἀρ-
κτοίκοι γυνὴ ἀγροπνεῖ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν προφύλαξιν ἐξ ἐ-
νός εἶδος ζώου, βένικου ὀνομαζομένου, καὶ ὑποφέρει τὸ
ψῦχος καὶ τὰς ταλαιπωρίας ὁμοίως· καθὼς καὶ οἱ
ἄνδρες.

Γ. Δ. Σ.

Ο ΣΠΟΓΓΟΣ.

Ἐν ἐκ τῶν θαυμασίων ἔργων τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ὀκεανῷ.

Ἐκ τῆς τί γίνεται ὁ σπόγγος ἠρώτησεν ὁ Γεώρ-
γιος, δυσκόλως ἀναπνεύων, πεταρριζόμενος καὶ ἀνοιγο-
κλείων κάτωθεν τοῦ θαρμοῦ λουτροῦ, τοὺς ὑφθαλ-
μούς του.

Ὅστις τῶν περὶ αἰσῶν ἠρώτατο νὰ τῷ ἀποκριθῆ-
ῃ δὲ ἀπεκρίθη τῷ εἰπεν, ὅτι εἴδεν ἦτον ἀνάγκη νὰ
κάμῃ τοιαύτας μωρὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ νὰ ἤνωχά-
σῃ καὶ νὰ πλοῦθῃ καὶ οὕτως ἐτελείωσε τὸ πρᾶγμα.

Τώρα ἀκουσον, Γεώργιε, ἐγὼ θὰ σοὶ εἰπῶ τι
εἶναι σπόγγος. Ὁ σπόγγος, μὲ τὸν ὅποιον κλύεις
τὸ πρόσωπόν σου, ἀνεσώθη ἐκ τοῦ πυθμένος τοῦ
Ὀκεανοῦ, καὶ ἀπετέλει μέρος ζωντανοῦ ζώου.

Ἐπὶ πολλῶν χρόνων οἱ σπόγγοι ἐθεωροῦντο, ὅτι ἦ-
σαν φυτὰ, ἀλλὰ μεταγενέστερα παρατηρήσεις ἀπέ-
δειξαν, ὅτι εἶναι ζῶα, καὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν τῶν πρω-
τοζῶων, τάξιν, ἣ ὅποια ἐμριάζει πολὺ μὲ φυτὰ. Ὁ
ταν κατὰ πρῶτον εὐρίσκονται ἐν τῷ ὕδατι, τὸ ἐξωτερικόν
των εἶναι πολὺ διαφορετικόν.

Ὁ σπόγγος εἶναι ὁ σκελετὸς μόνον, τὸ μέρος τὰ ἀν-
τιστοιχοῦν μὲ τὰ ὀστά μας. Ὄταν οὗτος ἐντελῶς ἐ-
ξῆ ἐν τῷ βίθῳ κάτωθεν τοῦ ὕδατος τὸ ἐξωτερικόν

του ἦτο σκεπασμένον καθὼς καὶ ἐκείτη ὀπὴ του ἦτο
γεμάτη μαλακὴν τινα ὕλην, ὁμοιάζουσαν τὸ ἀσπρά-
διον τοῦ ψοῦ, καὶ αὕτη ἀντιτοίχαι μὲ τὴν σάρκα ἡ-
μῶν. Ὁ σπόγγος εἶναι προσκεκολλημένος δυνατὰ ἐπὶ
τοῦ βράχου, καὶ τὸ χρῶμά του εἶναι βαθύ κυανοῦν
ἐπὶ τὸ ἀνω μέρος καὶ φαίθλευκον εἰς τὸ κάτω. Ἐν-
τός ὕλης ταύτης τῆς μίξης ὑπάρχει τακτικῆς τις κυ-
κλοφορία ὡς ἡ τοῦ αἵματος καὶ τῆς τροφῆς ἡμῶν.
Ἐν τῷ ὕδατι τῆς ἐπιφανείας του ὑπάρχουσιν ἀνοίγματα
ἢ ὄπαι, αἱ ὅποια πανταχοῦ συγκοινωνοῦσι μετ' ἀλ-
λήλων. Εἰς τὰς μεγαλύτερας τούτων, τὰς καλουμέ-
νας ἐπόρους, τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης διηνεκῶς εἰ-
σέρχεται, καὶ ἐκ τῶν μικροτέρων, τῶν καλουμένων
κἀνέμων ἢ διαφορησῶν τακτικῶς ἐξέρχεται.

Εἰς τὴν ἀλείαν τῶν σπόγγων ἐκ τοῦ βάθους τοῦ
Ὀκεανοῦ πλεῖστοι εὐρίσκουσιν ἀσχολίαν. Χίλιοι μόνον
ἄνδρες ἐργάζονται ἐν τῷ ἑλληνικῷ Ἀρχιπελάγῳ·
ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου, οὗτοι βοθί-
ζονται καὶ μοχθοῦσι διὰ τὸν σπόγγον, ὅστις τόσον πα-
λὸ συντελεῖ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς υγείας καὶ καθα-
ριότητος νέων τε καὶ γερόντων.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ήσα. & 2, 3, 6, (1, 7, 6.)

Θι: ὄν τος ἐν τῆ σκότει Nῦν βλέπουν μέγα φῶς Καὶ χαίρουσι, δι ὅτι ἔ-

φάνη ὁ Χριστός. Ἐφάνη νῦν σου τριψήτης πλάνης τὸν δαυδόν, Καὶ νῦν ἀποκα-

λύψη Σωτήριον ἑδόν. Καὶ νῦν ἀποκαλύψη Σωτήριον ἑδόν.

2. Θνητοὶ, νῦν ἐνικήθη
 Ὁ δαίμων τῆς φθορᾶς.
 Χαρῆτε, ἐγενήθη
 Παιδίων εἰς ἡμᾶς.
 Αὐτοῦ ἡ ἐξουσία.
 εἶναι παντοτεινῆ.
 Αὐτοῦ ἡ βασιλεία.
 Δὲν θέλει σαλευθῆ.

3. Ἐν γῆ οὐκ ἔστι θάνατος
 Φῶς λάμπει τοῦ λοιποῦ.
 Τὸ μέγα ὄνομα τοῦ
 Κηρύσσεται παντοῦ.
 Ὁ Σύμβουλος καὶ μόνος.
 Θεὸς ὁ ἰσχυρὸς,
 Τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.
 Πατὴρ καὶ Ἀρχηγός.

4. Ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης,
 Ἐλπίδος ὁ δοτὴρ,

Πηγὴ δικαιοσύνης.
 Ἀμαρτωλῶν Σωτήρ.
 Ἄς λάβῃ νῦν τὸν τόπον
 Τῆς λύπης ἢ χαρᾶς
 Πᾶσα φωνὴ ἀνθρώπων
 Ἄς κράζῃ. Ὡσαννά.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

« Πάλῳ ἰσχυρῇ ἢ δέσει τοῦ δικαίου ἐνθέρμως γενομένη. »
 (Ἰακώβ. ε. 16.)

Περισσότερα πράγματα ἐνεργοῦνται διὰ τῆς προσευχῆς παρ' ἑαυτοῦ ὁ κήρυκος διαιρεῖται. Ὅθεν α: ὑψώνηται ἡ φωνὴ σου ὑπὲρ ἐμοῦ νοχθημαρὸν. Κατὰ τι εἶναι καλλίτεροι τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν οἱ ἄνθρωποι, οἱ τρέφοντες τυφλὴν ζωὴν ἐν τῇ ἐγκεφαλῷ, δὲν, λέγοντες μὲν διὰ γνωρίζουν τὸν Θεόν, δὲν ὑψώνουν δεξιὰς χεῖρας εἰς προσευχὴν ὑπὲρ ἑαυτῶν τε καὶ ἐκείνων, τοῦς ὑποκόους καλοῦσι φίλους; (Ἐκ τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ Τσαμυσον.)

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια και τέλος.)

‘Ο πατήρ φθάσα· εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεως ἐσιώπησον· οἱ δὲ μικροὶ οἴοι του παρετήρησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς του πλήρεις δακρύων.

— ‘Αλλὰ, πάτερ, — εἶπον ἀμφότεροι — ἡ ἱστορία εἶναι ἀτελής! Τί συνέβη μετὰ ταῦτα εἰς τὸ γενναῖον ἐκεῖνο βοσκόπουλον, καὶ τί ἀπέγεινεν αὐτό;

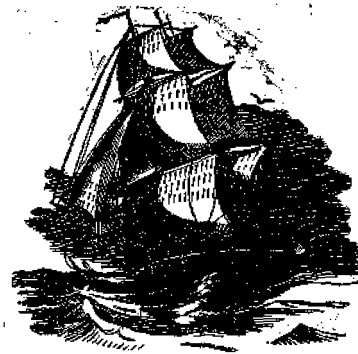
— ‘Αγαπητά μου τέκνα, — εἶπεν ὁ πατήρ μετὰ συγκινήσεως, — τὸ βοσκόπουλον ἐκεῖνο εἶναι ὁ πατήρ σας. ‘Ο εὐγενὴς βασιλεὺς, τὸν ὅποιον οὐδεὶς οὐδέποτε εἶδετε, μ’ ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, εὐθὺς ἀφοῦ ἐτελείωσα τὰς σπουδὰς μου — τόσον δ’ εὐχαριστήθη ἐκ τῆς πιστῆς ὑπηρεσίας μου, ὥστε μὲ ἀνόμισσε Βόν. Τροῦσεχολδ (καλὸν καὶ ἀληθῆ.) ‘Ο ἀγαθὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς ἀπέθανε πρὸ 10 ἐτῶν ἀλλ’ ἡ μνήμη του οὐδέποτε θὰ παρέλθῃ. Καὶ ἐγὼ καὶ ὄλον τὸ Κράτος εἴμεθα ἐδγνώμονες εἰς αὐτὸν εἰσέτι.

‘Ο μικρὸς διάδοχος, τὸν ὅποιον κατὰ πρῶτον ἀπήνησα ὑπὸ τὴν ὄρην ταύτην, εἶναι ὁ γῦν ἐπαίτως καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Πρωσίας· ὁ δὲ παιδαγωγὸς του εἶναι ὁ ἱεροκῆρυξ τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν συγκαταζόμεν, ὁ ὅποιος εἶναι τόσον καλὸς καὶ περιποιητικὸς πρὸς σὰς, καὶ σὰς διδάσκει τόσον ἐπιμαλῶς τὴν ‘Αγίαν Γραφήν. ‘Ο ἀγαπητός μου πατήρ καὶ πάππος σας, ὅστις διήλθε τὰ τελευταῖα ἡμέρας του ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, ἐπέγγε πρὸ ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανούς. Αὐτὸς σὰς ἠγάπα τραφερώτατα, ἀν καὶ σὰς ἦθε τόσον μικρὰ, ὥστε δέν τον ἐνθυμεῖσθε καλῶς.

‘Ο Θεὸς μὲ γλόγγησεν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡδονήθη ν’ ἀγοράσω τὸν πύργον τοῦτον — εἰς τὸν ὅποιον ἤμην ἀπλοῦς βοσκός. — ‘Ο ἐπιστάτης μας εἶναι ὁ καλὸς μου φίλος Μιχαλάκης, ὅστις ἐστάθη ὁ πρῶτος διδάσκαλός μου εἰς τὰ γράμματα. ‘Αλλὰ, τέκνα μου, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα δὲν ἀνέχουν εἰς ἐμὲ, ἀλλ’ εἰς τὸν Θεόν! Τί ἡδονάμην νὰ κάμω ἐγὼ, πτωχὸν βοσκόπουλον, ἐάν μὴ ὁ Θεὸς διὰ τῆς προνοίας του προητοίμαζε τὴν ὁδόν; Αὐτὸς μ’ ἔκαμε νὰ γνωρισθῶ μὲ τὸν διάδοχον διὰ μέσου τῆς φωλεᾶς ἐνὸς πτηνοῦ, καὶ κατόπιν γλόγγης πλουσιοπαρόχως τὴν ἐντιμον ἐργασίαν μου. ‘Ελπίζω δὲ ὅτι καὶ σὰς θέλετε ἐπωφελεῖσθαι ἐκ τῶν προτερημάτων τὰ ὅποια ὁ ἴδιος ἀγαθὸς Θεὸς σὰς ἔχει δώσει, ὥστε νὰ κατασταθῆτε καλοὶ καὶ ἐντιμοὶ πολῖται.

Πρὸ πάντων ὁμοῦ ἐμπιστεύθητε ἐντελῶς ἑαυτοὺς εἰς τὸν Χριστόν, καὶ προσεύχεσθε νὰ σὰς φωτίσῃ καὶ ὁδηγῇ εἰς ἕλας τὰς ὁδοὺς σας. Ταῦτα εἰπὼν παρετήρησεν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν μικρῶν οἴων του ἦσαν πλήρεις δακρύων· ὅσιν, θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ

τὰς κεφαλὰς των καὶ ὀφύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐδέχθη τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς εὐλογῆσῃ χάριτι τοῦ Χριστοῦ. *‘Ακούσατε, τέκνα, παιδείαν πατρὸς καὶ προσέχετε εἰς τὸ νὰ μάθητε γνῶσιν.* (Παροιμίδ’ 1.)

Η ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΣ.

‘Η ἀξιόλοθος διήγησις ἐγγράφη ὑπὸ τινος πέριτῃ γητοῦ διαπερῶντος μίαν ἐκ τῶν ἀμερικανικῶν λιμνῶν.

Περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, λέγειμ ἕτερος ἐπιβάτης ἐπιβιβασθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίου καὶ ἐφαινετο ὑποθέτων ὅτι ἦτο μόνος του, διότι ὅλοι ἡμεῖς εἰχομεν ἀποσυρθῆ εἰς τὰς κλύμας μας. ‘Η ἐπὶ τῆς τραπεζῆς λυχνία ἐπέγγεν ἀμοδρῶς, ἐδίδεν ὁμοῦ ἀρκετὸν φῶς, ὥστε ἐδᾶκνον αὐτὸν νέον. Καθίσας πλησίον αὐτῆς ἔλαβε βιβλίον ἐκ τοῦ θυλακίου του, εἰς τὸ ὅποιον ἀνέγνωσεν ἐπ’ ὀλίγας στιγμὰς. ‘Επεὶτα θέσας τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς καθέδρας καὶ γονατίσας πλησίον αὐτῆς χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἤρξατο νὰ προσεύχεται πρὶν ἢ κατακλιθῆ. Ἡσθάνθη ἑμαυτὸν κατοχυρόμενον, γνωρίζων ὅτι, καίτοι ἔλεγον ὅτι ἤμην Χριστιανός, εἶχον ὁμοῦ ἀποσυρθῆ μὲ τοὺς συνταξιδιώτας μου ἵνα ἀνακαυθῶ ἄνευ προσευχῆς.

‘Ενωρὶς τὸ πρῶν ἐξόπνησα ὑπὸ μεγάλῃς φωνῆς λαλοῦσης πρὸ τοῦ θωματίου· *‘Εἰ τίνος εἶναι τὰ φυλλάδια ταῦτα; ἦτις ἠκολοθηθή ὑπὸ ἄλλων ἀπειλητικῶν καὶ βλασφημῶν φωνῶν. ‘Ενεβομήθη τὸν νέον ξένον, καὶ ἐστοχάσθη, ὅτι κατ’ αὐτοῦ ἀπεινοντο αἱ ἀπειλαὶ αὐταί, ἀλλ’ οὗτος ἡσυχῶς εἶπε. *Τὰ φυλλάδια ταῦτα, κύριε, εἶναι ἰδικά μου. ‘Εχω ὀλίγα, ὡς βλέπετε, ἀλλ’ εἶναι πολλὸ καλὰ, καὶ ἂν θέλῃς, λάβε ἐν. Τὰ ἔφεραν εἰς τὸ πλοῖον ἵνα τὰ διανέμω, ἀλλ’ ὅλοι ἦθε λίαν ἐνησυχολημένοι χυῖς τὸ ἐσπέρας. ‘Ο ναύτης γελᾶσας ἀπέλθε χωρὶς ν’ ἀποκριθῆ.

Μετ’ ὀλίγον προσεκλήθημεν εἰς τὸ πρόγευμα. ‘Οτα ἐκαθίσταμεν περὶ τὴν τραπεζάν, *Πλοίαρχε,* εἶπεν ὁ νέος σύντροφός μας, *ἐπειδὴ ὁ Κύριος προβλέπει περὶ ὧων χρειάζεμεθα, ἐάν οὔτε σὰς, οὔτε οἱ ἐπι-

δάται ἔχγητε ἀντίρρησην, ἐπεθύμουν νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εἰς τὸ γέμισμα ἡμῶν εὐλογίαν τοῦ *.

«Ὅπως ἀγαπᾷς, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, μετ' ἀδιαθεοσίας. Ἄλλ' ἅμα οἱ ναῦται ἐπληροφρήθησαν τοῦτο, πάντες ἀμέσως ἤρξαντο νὰ θορυβῶσιν. Ὁ πλοίαρχος ἠθέλησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀσέβειαν τῶν ἀνθρώπων τοῦ λέγων, ὅτι ἦτο πολὺ κοινὴ, μεταξὺ τῶν ναυτῶν.

«Μὲ τὴν ἀδειάν σου, πλοίαρχε, εἶπεν ὁ νέος ξένος, νομίζω, ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ δώσωμεν τέλος εἰς αὐτήν.»

Ὁ πλοίαρχος, βλασφημῶς καὶ αὐτὸς ὢν, ἀπεκρίθη μετὰ δισταγμοῦ, «εἶναι ὡς, νὰ ἐπεχειροῦν νὰ πλεύσω ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἐὰν ἐσκεπτόμην περὶ τοιοῦτου πράγματος. Ἐὰν λοιπὸν τὸ νομίζεις δυνατόν, ἠμπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.» Ἄμα τὸ πρόγευμα ἐτελείωσεν, ὁ πρῶτος, καὶ ἀσεβέστερος τῶν ναυτῶν ἐμάθισεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἵνα καθίσῃ μετ' αὐτὸν, καὶ ταχέως ἠδυνήθη ν' ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἱστορίαν τῶν συμβάντων τοῦ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας οὗτος εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν θάλασσαν, καὶ ἔκκουχάτο, ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ πᾶν, ὅ,τι εἶναι δυνατόν ὑπὸ ναύτου νὰ γείνη.

«Ἀμφιβάλλω,» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος.

«Δύναμαι,» ἀπεκρίθη ὁ θρασυὺς ναύτης, «καὶ τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ με ἐμποδίσῃ. Σοὶ, δίδω, τὸν λόγον μου.»

«Καλῶ, ὅταν ναύτης δίδῃ τὸν λόγον τοῦ, πρέπει νὰ πιστεύηται. Γνωρίζω ναύτην, ὁ ποῖος ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κακολογῇ καὶ τὸ ἔκαμεν.»

«Ἄ!» ἐφάνησεν ὁ γέροντ' αὐτοῦ, «μ' ἔπασσες, εἶμαι δέξυθος, ἀλλ' ἠμπορῶ νὰ τὸ κάμω.»

«Ἡξέβρω, ὅτι ἠμπορεῖς, καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλεις παύσαι καὶ τὴν κακὴν γλῶσσαν ὄλων τῶν συντρόφων σου.»

Ὁδδεμία βλασφημία ἠκούσθη ἔκτοτε ἐν τῷ πλοίῳ τὴν ἡμέραν, ἅμα δ' ἐβρισκον εὐκαιρίαν οὗτος ὁ νέος ὄμιλει μετ' ἑκάστου ναύτην κατ' ἰδίαν περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τοῦ. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐζήτησε παρὰ τοῦ πλοίαρχου τὴν ἀδειαν ὅπως συμπροσευχθῶσιν ἐν τῷ διαματίῳ.

Μετὰ τοῦτο, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τακτικῶς εἶχον συμπροσευχὴν καθῶς καὶ πολλὰς ἄλλας ὠφελίμους ὁμιλίας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, διότι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ θρησκείᾳ τοῦ νέου ξένου, ὅπου περιέστρελλε τὴν φαιδρότητα τῆς συνομιλίας. Ἐκ τῆς οικειότητος τοῦ πρὸς τὴν Βίβλον, καὶ τῆς ἐτοιμότητος τοῦ εἰς τὸ νὰ ἐξάγῃ τὰς ἀληθείας τῆς, συνεπεράνα-

μεν, ὅτι ἦτο κήρὸς τοῦ Ἐδωγγελίου. Ὁ σκοπὸς τοῦ ὄλου ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο νὰ σύρῃ ὄλους ἐκείνους μετ' ὧν ἤρχετο εἰς συναφίαν πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ νὰ δεκνύῃ ὅτι ἡ αἰωνιότης δὲν εἶναι τι μηδαμινόν. Ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν λιμένα ἐβεβαιώθημεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο τεχνίτης — ἔοιλον ἄνδρος χωρίου.

ΜΗ ΑΠΕΛΠΙΖΟΥ.

Κύριός τις, ταπεινῶς εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἰρλανδίας, ἐνῶ διήρχετο μίαν ἡμέραν δι' ἐνὸς χωρίου ἀκούσας φωνὰς παιδίων ἐστάθη ἵνα ἀκροασθῇ. Ἀνακαλύψας, ὅτι, αἱ φωναὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ ἐν μικρῶν κτήριον χρησιμεῶν ὡς σχολείου, ἐπλησίασεν εἰς αὐτό, ὅτε δὲ ἡ θύρα ἠνοιχθῆ, εἰσελθὼν ἤκουε λέσεις, τὰς ὁποίας τὰ παιδιὰ ἐσολλαβίζον.

Ἐν μικρῶν παιδίων ἱσταμένον κατὰ μέρος ἐφαίνετο μελαγχολικὸν καὶ ἐντρομῶν.

«Διατί ἱσταται ἐκεῖ ἐκείνο τὸ παιδίον;» ἠρώτησεν ὁ Κύριος.

«Ὡ, ἀπὸ δὲν ἀξίζει τίποτε!» ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος, «δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε μετ' αὐτοῦ εἶναι τὸ νωθερότερον ὄλων τῶν παιδίων τοῦ σχολείου.»

Ὁ Κύριος ἔμεινεν ἑκστατικὸς εἰς ταύτην τὴν ἀπάντησιν. Ἐνόησεν ὅτι ὁ διδάσκαλος ἦτο τόσον ὀδυρπὸς καὶ τραγὸς, ὥστε τὰ μικρότερα παιδιὰ ἦσαν σχεδὸν καταπεφοβισμένα. Εἶπε πρὸς αὐτὰ ὀλίγας γλοκειὰς λέξαι, καὶ μετὰ ταῦτα θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ἐγγενοῦς μετώπου τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἱστατο χωριστὰ, εἶπε, «Μίαν ἡμέραν θὰ γείνης μέγας καὶ πεκαυσευμένος ἄνθρωπος. Μὴ ἀπελπίζου, ἀλλὰ προσπάθει, παιδί μου, προσπάθει.»

Ἡ φοχὴ τοῦ παιδίου ἠγέρθη. Ὁ κομώμενος νοῦς

του εξόπνησεν. Ἐκάμει νέαν ἀπόφασιν. Ἀπὸ ταύτης τῆς ὥρας ἔγεινεν ἐπιμελὲς καὶ φιλότιμον. Ἐγένετο τῷ ὄντι ἀνὴρ πεπαιδευμένος, θεολόγος καὶ σχολιαστής μιᾶς βίαν γνωστῆς ἑρμηνείας τῆς Ἀγ. Γραφῆς—μέγας καὶ καλὸς ἄνθρωπος, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ πάντων. Οὗτος ἦτον ὁ Δόκτωρ Ἀδόμ Κλάρκ. Τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ εἶναι ἄξιον νὰ γνωρίζη τις «μὴ ἀπελπίζου, ἀλλὰ προσπάθει, παιδί μου, προσπάθει.»

ΚΑΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Ἰεροκῆροῦ τις ἐρωτήσας ποτὲ τὰ παιδιά τοῦ Κυριακοῦ σχολαίου του, « Ἐδὼν ἤθελεν εἰσθεῖ ἀγών τις ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ περὶ τίνος ἐνόμιζον ὅτι αὐτὸ; θὰ ἦτον!

«Ὁ! κύριε, ἀπεκρίθησαν τὰ παιδιά, δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ἀγών.»

« Καλὰ, ἀλλ' ὑποθέσατε, ὅτι θὰ ἦτο τοιοῦτόν τι, λοιπὸν περὶ τίνος νομίζετε, ὅτι θὰ ἦτο.»

« Καλὰ, κύριε, εἶπε τὸ ἔν. Νομίζω ὅτι ἐὰν θὰ ὑπάρχη ἐκεῖ ἀγών τις, αὐτὸς θὰ ἦναι περὶ τοῦ τίς θὰ ὑπάγη πλησιέστερον εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.»

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΑΘΗΤΟΥ ΤΙΝΟΣ.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ὁ Ἰωάννης Χ. ἔκαμει τὴν Ἀριθμητικὴν του, ὁ μικρὸς Σαμουὴλ τὸν ἐσπρωξεν, ἢ δὲ πλάξ αὐτοῦ πεσοῦσα ἔκαμει τρομερὸν κρότον. «Πρόσεξε τὰ κομμάτια!» ἔκραζαν τὰ παιδιά γελῶντα. Ἄλλ' ὁ κύριος Β — ὁ διδάσκαλος, ἐνόμισεν, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτον ἄξιον γέλωτος καὶ φρονῶν ὅτι ἦτο σφάλμα τοῦ Ἰωάννου, τῷ εἶπεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὴν πλάκα, καὶ νὰ μὴ παίξῃ ἐν καιρῷ τῆς διαχύσεως τῶν ἄλλων παιδίων ἐπὶ μίαν ἐδομάδα.

Ἐπειδὴ δὲν εἶπε τίποτε, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν μικρὸν Σαμαηλ, ὥστε ὑπέφερε τὴν ποιὴν ἀγογγύστως. Ἡ μήτηρ τε ὁμοίως μὲ δουσαρέσκεϊαν συγκατένευσε νὰ πληρώσῃ τὴν πλάκα; ἐπειδὴ ἦτο πτωχὴ γυνὴ, καὶ εἶχε νὰ διαθρέψῃ καὶ πολλὰ ἄλλα μικρὰ ἐκτὸς τοῦ Ἰωάννου.

« Σοὶ λέγω τί πρέπει νὰ γένη, Ἰωάννη, εἶπεν ἀδελφὸς, νὰ μάθῃς νὰ ἦσαι προσεκτικώτερος. Δὲν θὰ σοὶ δώσω γάλα διὰ τὸ πρόγευμά σου καθ' ὅλην τὴν ἐ-

δομάδα, καὶ διὰ τοῦτου τοῦ τρόπου θὰ ἀικονομήσω χρήματα διὰ τὴν πλάκα, τὴν ὅποιαν εἶναι δίκαιον νὰ πληρώσῃς.»

Ὁ δυστυχὴς Ἰωάννης ἔτρωγε τὸν ἄρτον τοῦ μὲ ὕδωρ, ἀντὶ γάλακτος· ἀλλ' ὁμοίως δὲν ἦτο δυστυχὴς, διότι ἠσθάνετο ὅτι εἶχε κάμει χάριν εἰς τὸν μικρὸν Σαμουὴλ, καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἢ προερχομένη ἐκ τῆς εἰς ἄλλον γιγνομένης εὐεργεσίας κάμνει τὸν εὐεργετήσαντα εὐτυχῆ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ πατήρ τοῦ Σαμουὴλ ἦλθεν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀμάλησε πρὸς τὸν κύριον Β — περὶ τοῦ πράγματος, διότι ὁ Σαμουὴλ εἶχε ἀναφέρει εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς τὴν μητέρα του περὶ ὧν ταῦτα.

Αὐτὸς ἦτο μὲν δαιδὸν παιδίον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ νὰ βλέπῃ τὸν Ἰωάννην φυλακισμένον δι, οὐδὲν σφάλμα ὅτι τὰ ἄλλα παιδιά ἐπαίζον.

«Τί;» εἶπεν ὁ διδάσκαλος, «καὶ ὑπέφερον ὁ Ἰωάννης ὅλην τὴν μομφὴν χωρὶς νὰ εἶπῃ κάμμιαν λέξιν. Ἐλθε ἐδῶ Ἰωάννη.» Τί τρέχει τώρα; εἶπεν ὁ Ἰωάννης καθ' ἑαυτόν. Κάτι τι ἄλλο, νομίζω, καλὰ, δὲν περᾶζει, ἀρκεῖ μόνον ὅτι δὲν τῆς ἔφαγεν ὁ Σαμουὴλ.

«Τώρα, παιδιά, εἶπεν ὁ κύριος Β — ἐδῶ εἶναι ὁ Ἰωάννης;—Κοιτάξατέ τον!» Καὶ τὰ παιδιά τὸν ἐκύταξαν ὡς ἐγκληματίαν, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐφαίνετο πολὺ συγχεχομένος, καὶ ἤρχισεν νὰ νομίσῃ ὅτι ἦτο κακὸν παιδίον, ἀφοῦ προσεκλήθη μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Τότε ἤκουσαν τὰ παιδιά, ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἔπαυσε τὴν πλάκα, ἀλλ' ὑπέφερον ὅλην τὴν μομφὴν ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν Σαμουὴλ ἀπὸ τῆς ποινῆς, καὶ ὅτι δὲν ἔπινε τὸ γάλα του, οὐδ' ἐπαίξε, καὶ ταῦτα πάντα ἀνευ γογγυσμοῦ. Ὁ καλὸς διδάσκαλος εἶπεν, ὅτι τοιαύτη διαγωγή ἦτον ἀνωτέρα πάντος ἐπαύου. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὀμιλῇ, οἱ παῖδες ἐχάρησαν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ τόσοσιν δυνατὰ ἐζητωκραύγασαν, ὥστε τὰ τεῖχη τοῦ σχολείου ἀντήχησαν. Ἐπειτα λαβόντες τὸν Ἰωάννην ἐπὶ τῶν ὤμων των, τὸν ἔφερον ἐν θριάμβῳ περὶ τῆς διὰ τὸ παιγνίδιον ὀρισμένης περιοχῆς.

Καὶ τί εἶπεν ὁ Ἰωάννης δι' ὅλα ταῦτα; Εἶπε μόνον, «ἀρκεῖ! Ἐὰν δὲν προσέβητε καλὰ θὰ μὲ βίψητε κάτω.»

ἹΕΡΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖος ἦτον ὁ θεμελιωτὴς τῆς Σαμειρίας;
- 2) Ποῖος παραβάλλεται πρὸς ὄνον; καὶ διὰ τί;
- 3) Ποία τροφή ἀναφέρεται ὡς σὺμβόλον τῆς καθαρᾶς καὶ βίου διδασκαλίας;